

อาจเป็นเพราะดอกสีสดสะดุดตาบนต้นไม้ที่หัวมุมถนนหน้าร้านเลขที่ 5/8 อาจเป็นเพราะพื้นที่ทางเท้าที่ไม่ราบเรียบ หรืออาจเป็นเพราะตัวละครนวนิยายเรื่องใหม่ที่วนเวียนอยู่ในหัว เมื่อเลี้ยวหัวมุมถนน ข้าพเจ้าก็เดินชนร่างหนึ่งเต็มแรง ปีกกระดาษต้นฉบับที่ข้าพเจ้าหนีบไว้ได้รักระจัดกระจายบนพื้น

หล่อนอุทาน "ขอโทษค่ะ" เป็นคำพูดที่หลุดออกมาด้วยสัญชาตญาณมากกว่าเป็นความผิดของหล่อน

ข้าพเจ้าเอ่ยกับหล่อนว่า "เป็นความผิดของผมเอง ผมไม่ได้มองทาง..."

หล่อนก็ลงช่วยหยิบกระดาษบนพื้น ข้าพเจ้านึกตำหนิตนเองที่ไม่หนีบต้นฉบับให้เรียบร้อยก่อนออกจากบ้าน

เรารู้จักกัน ข้าพเจ้าสบตาหล่อน นึกสะดุดใจ

"ผมเคยพบคุณมาก่อนหรือเปล่าครับ?"

หล่อนจ้องหน้าข้าพเจ้าแวบหนึ่ง "เปล่าค่ะ คุณสาย ธารี.."

"คุณรู้จักชื่อของผม?"

"ก็ชื่อของคุณอยู่บนต้นฉบับนี่ค่ะ..."

หล่อนยิ้มให้ข้าพเจ้าแวบหนึ่ง แล้วหันหลังเดินจากไป

ข้าพเจ้านิ่งคิด ยักไหล่ เดินต่อไป

วินาทีที่เท่าใดไม่ทราบ ข้าพเจ้าหันกลับไปมอง เป็นจังหวะที่หล่อนหันกลับมาเช่นกัน

ตาประสานตา หัวใจหยุดเต้นไปครึ่งจังหวะ พลันเจ็บแปลบที่เท้า ก้มลงมองพื้น พบว่าตนเองเหยียบเศษไม้ ตะปูยาวดอกหนึ่งปักลึกที่เท้าซ้าย

ไม่ทันทำอะไรต่อไป หล่อนก็ปรากฏร่างที่ข้างตัวข้าพเจ้าอีกครั้ง เอ่ยว่า "เป็นอะไรมาไหมคะ?"

ข้าพเจ้ายิ้ม "ไม่เป็นไรครับ"

หล่อนก็ลงถอนตะปูที่คาเท้าของข้าพเจ้าออกมาอย่างนุ่มนวล กระนั้นข้าพเจ้าก็ตรงออกมาด้วยความเจ็บปวด

"คุณต้องไปหาหมอค่ะ"

ข้าพเจ้ายิ้ม "ครับ"

เราแยกทางกันอีกครั้ง

วินาทีที่เท่าใดไม่ทราบ ข้าพเจ้าหันกลับไปมอง เป็นจังหวะที่หล่อนหันกลับมาเช่นกัน

ตาประสานตา หัวใจหยุดเต้นไปครึ่งจังหวะ ข้าพเจ้ายิ้มให้หล่อน แล้วเราต่างคนต่างเดินหายไปจากทางสายนั้น

จอกแทนที่ลอยพบกันไม่เคยเกาะติดกันนานพอถามชื่อกันและกัน

เราไม่ใช่จอกแทน

หรือว่าใช่?

ข้าพเจ้าเดินกะเผลกต่อไปอีกสองช่วงถนนก็ถึงตึกแถวสูงสี่ชั้นริมคูน้ำคว่ำตึกนี้เคยเป็นโรงฆ่าสัตว์มาก่อน กำแพงเป็นคราบสีเลือดหมู คล้ายยังมีกลิ่นคาวเลือดติดอยู่ ด้านหน้าตึกบดบังด้วยบิลบอร์ดขนาดใหญ่ รูปหญิงสาวนุ่งน้อยห่มน้อยน่ารักน่าเอ็นดู หล่อนถือหนังสือเล่มหนึ่งในมือ แต่ไม่มีใครสนใจมันเท่าหน้าออกทะเลักลั่นของหล่อน

เมื่อคุณ xxx ตกลงเข้าชั้นสองเป็นสำนักงานนั้น เขาปล่อยให้ห้องคงสภาพดั้งเดิมของมันเมื่อหลายสิบปีก่อน

"ทำไมไม่ทาสีใหม่?" คนเฝ้าตึกเคยถามเขา

"ผมเชื่อว่านี่ก็เพราะความเก่าของมันที่ดึงดูดกลับดีเหมือนงานของผม"

บนประตูทางขึ้นชั้นสองติดป้ายไม้สีดำสลักเป็นรูปหัวกะโหลกปากกากับดินสอไขว่กันใต้กะโหลก คล้ายตราโจรสลัดในสมัยโบราณ

นี่คือที่ตั้งของสำนักงาน *ปีศาจอักษร*

ข้าพเจ้าเคยถามเขา "ทำไมโลโก้ *ปีศาจอักษร* จึงใช้สัญลักษณ์หัวกะโหลก?"

"เพราะเราเป็นนักเขียนผี เราคือโครงกระดูกแห่งความสำเร็จของคนอื่น"

ข้าพเจ้าขึ้นบันไดไปชั้นสอง เสียงเอี้ยตทุกก้าวที่เหยียบ ข้าพเจ้าคร้านจะถามเขาว่า ทำไมไม่ซ่อมบันได กลัวว่าจะล้าลิกคำตอบที่สร้างสรรค์เกินไป

ของเขา

หญิงสาวคนหนึ่งเดินลงบันไดสวนมา ข้าพเจ้าสบตาหล่อนแวบหนึ่ง แต่หล่อนหลบตาและเดินจ้ำหายไปอย่างรวดเร็ว

หล่อนก็คือหญิงสาวบนบิลบอร์ดคนนั้นนั่นเอง

ข้าพเจ้ากำลังจะยกมือขึ้นเคาะประตู แต่เสียงของคุณ xxx ดังออกมาจากห้องก่อน "เข้ามาเลย คุณสาย"

บางทีการที่เขาปล่อยให้บันไดส่งเสียง ก็เพื่อจะได้รู้ก่อนว่ามีเจ้าหน้ามาหาหรือไม่

คุณ xxx นั่งบนเก้าอี้ตัวใหญ่ พาดเท้าทั้งสองบนโต๊ะไม้ที่รกด้วยหนังสือกำแพงตรงข้ามโต๊ะเป็นรูปถ่ายรูปหญิงสาวในกรอบไม้เป็นภาพสเกตช์ ส่วนหนึ่งของภาพนั้นเลอะเลือน (น่าแปลกที่ข้าพเจ้าเคยคิดว่ารอยเลอะนั้นเกิดจากหยดน้ำตา) ข้าพเจ้าไม่เคยถามเขาว่ารูปสตรีในภาพเป็นใคร แต่เดาจากสถานภาพโสดของเขาที่ผ่านวัยแต่งงานมานานแล้วว่า หล่อนคงเป็นผู้หญิงที่เขารัก

คุณ xxx ไว้หนวดเครายาวรุงรัง เลื้อยผ้าเก่า แต่สะอาด ข้าพเจ้ามักเรียกเขาว่า คุณ xxx (แปลก! เขาไม่เคยบอกชื่อจริงของเขาแก่ข้าพเจ้า) ส่วนเขามักเรียกข้าพเจ้าว่า คุณสาย มิใช่เพราะข้าพเจ้าชอบไปสายอย่างเดียว แต่เพราะชื่อจริงของข้าพเจ้าก็คือ สาย

"เมื่อที่ผมสวนกับ เจน จินตหรา..."

"ผมรู้"

"เธอไม่หักผม"

"ไม่แปลก นอกจากผมแล้ว ไม่มีใครอยากคลุกคลีกับนักเขียนผี"

"เธอมาทำไม?"

"มาปรึกษาเรื่องใหม่ ผมขอให้เธอรอคุณ แต่รอไม่ไหว เพราะคุณมาสมชื่อของคุณ"

"ผมเกิดอุบัติเหตุระหว่างทาง ผมเหยียบตะปู"

"ทีหลังอย่าเดินและมองผู้หญิงในเวลาเดียวกัน"

"คุณน่าจะเปิดสำนักหมอดูมากกว่าเอเจนซีนักเขียนผีนะ"

"เปิดทำไมในเมื่อหมอคุณเลื่อนเมือง ตอนนี้ก็กิจการนักเขียนผีของเรา กำลังเจริญเติบโต รู้ไหมว่าเรื่อง เจนชีวิต : ชีวิตของ เจน จินตหรา สร้างสถิติใหม่ พิมพ์ครั้งที่ 31 แล้ว สองหมื่นเล่มในเดือนเดียว ใคร ๆ ก็แฮปปี้ โดยเฉพาะคุณเจน"

ข้าพเจ้ายืนต้นฉบับให้เขานึกถึงหนังสือในมือของหญิงสาวบนบิลบอร์ด
"ใช่ แฮปปี้จนไม่อยากเจอหน้าผม"

"อย่าน้อยใจไปเลยนะ คุณเป็นคนสุดท้ายในโลกที่ดาวอย่างเธออยากพบในตอนนี้ เธอเป็นนักเขียนไปแล้ว และไม่มี 'นักเขียน' คนไหนอยากคลุกคลีกับโกสต์ไรเตอร์ นักเขียนผีไม่มีสิทธิ์บน"

"งั้นบริฟงานใหม่ของ เจน จินตหรา ได้เลย"

"งานชิ้นนี้ผมจะให้ นักเขียนผีคนอื่นทำ ผมเดาว่าตอนนี้คุณกำลังเขียนงานประเภทแฉดาวดารา ผมมีงานใหม่ที่เหมาะกับคุณมากกว่า"

"งานอะไร?"

"ผมอยากให้คุณเขียนนิทานชุดหนึ่ง"

"นิทาน? ผมไม่ใช่ นักเขียนนิทาน"

"คุณเขียนได้ทุกอย่างในโลก"

"นิทานทำไม? ทำไมนิทาน?"

"ใครคนหนึ่งที่มีเงินมากกำลังจะออกนิตยสารใหม่ฉบับหนึ่ง เขาอยากจะทำนิตยสารแนวชบชื่นเพื่อสังคม เขาต้องการให้ *ปิศาจอักษร* ช่วยในด้านเรื่อง เขาตั้งชื่อไว้แล้วว่า *DakDone*"

"แดกดัน?"

"อ่านว่า ดักดาน"

"ทำไมตั้งชื่อบ้า ๆ อย่างนี้?"

"ตอนนี้บ้านเรามีเรื่องให้เราแดกดัน เอ้ย! ดักดานเยอะ ตั้งแต่เรื่องคอร์รัปชัน ลีลาปล้ำพระ พระปล้ำลูกวัด พระใช้กระเป๋แบเรนด์เนม พระซื้อเครื่องบินส่วนตัว รัฐมนตรีคอร์รัปชันค่าสร้างทาง ตำรวจค้ายาบ้า ข้าราชการงาบอาหารกลางวันเด็ก เขาอยากจะดักดานเรื่องทั้งหมดนี้ เข้าใจไหม?"

"เพื่ออะไร?"

"เพื่อต่อต้านอำนาจเผด็จการและความไม่ชอบธรรมในสังคม"

"ทำไมอยู่ดี ๆ ใครคนหนึ่งที่มีเงินมากเกิดมาสนใจเรื่องต่อต้านความไม่ชอบธรรม? ทำอย่างกับเป็น ส.ส."

"เขาเป็น ส.ส.! แต่เขาก็รู้ว่า ภาพพจน์ของเขาคือส.ส.ที่ซื้อเสียงเข้าสภาเขาเชื่อว่าสถานะนักเขียนจะช่วยสร้างภาพพจน์ให้เขาดูเป็นปัญญาชนยิ่งขึ้น"

"จนทำให้ถึงใช้นามปากกา จร ทรนง? ทำไมไม่ใช้ชื่อจริงของเขาเอง?"

"เขาต้องการให้ผู้คนรับรู้ว่าเขาไม่ใช่มือใหม่ในวงการประพันธ์ หากเป็นนักเขียนเพื่อสังคม จร ทรนง ในอดีต"

"เข้าใจละ"

"โจทย์ของเขาคือ ดำรงรัฐบาลในรูปของนิทาน"

"ทำไมถึงเป็นนิทาน?"

"โรว์! ทำไมถามมากจริง นิทานเป็นเพียงวิธีพีริเซนเตชันอย่างหนึ่งของการดักดาน การนำเสนอในรูปของนิทานทำให้มันดูมีคลาสกว่าการด่าธรรมดา จะเหมาะกับนิตยสาร *DakDone* มาก"

"โจทย์แค่นี้หรือ?"

"เขายังขอเจาะจงให้นิทานชุดนี้ชื่อ *นิทานอีเสป*"

"ทำไมชื่อประหลาดอย่างนี้?"

"เขาตั้งใจให้มันคล้องกับ *นิทานอีสป* และมีจุดมุ่งหมายในการต่อต้านอำนาจเผด็จการเหมือนกัน"

"ฟังดูเหมือนเขาจะใช้นิทานเรื่องนี้เป็นเครื่องมือทางการเมือง"

"ถูกต้อง การเมืองเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งในการรักษาประโยชน์ทางธุรกิจ แต่จะมีวิธีไหนในการสร้างชื่อเสียงทางการเมืองเร็วไปกว่าการดำรงรัฐบาลด้วยเนื้อเรื่องสนุกสนานและภาษาคมคายอย่างคุณ"

"ภาษาอย่างผม?"

"ใช่ รู้ไหมว่างานนี้เขาเจาะจงตัวคุณ?"

"เขารู้จักผม?"

"เขาไม่รู้จักคุณ แต่รู้จัก จร ทรนง"

"จร ทรนง..." ข้าพเจ้าพิมพ์
"...ไม่น่าเชื่อว่าจะมีคนจำนามปากกานี้ได้ ผมเองยังแทบลืมไปแล้วว่า
มันเป็นนามปากกาของผม"

"เขา... เอ้อ! ผมหมายถึงทีมงานของเขาเคยอ่านงานของคุณสมัยแรก
เริ่ม พวกเขาเห็นว่างานที่คุณเขียนเป็นวรรณกรรมที่ดี และคิดว่าสไตล์การ
เสียดสีของคุณน่าจะเหมาะกับเขา"

เขาจ้องตาข้าพเจ้า สีหน้าเคร่งขรึมชั่ววนาตาปี
"แต่เพื่อให้การนำเสนอใน *DakDone* มีน้ำหนักขึ้น เขาอยากขอซื้องาน
เก่าทั้งหมดของ จร ทรนง ในราคาที่คุณพอใจ"

"ผมไม่เข้าใจ เขาจะตีพิมพ์งานเหล่านั้น?"
"เขาจะซื้อลิขสิทธิ์งานทั้งหมดของคุณ เอ้อ! ผมหมายถึงซื้อทั้งงาน
ทั้งนามปากกา"

"ซื้อไปทำไมมิทราบ? จร ทรนง ไม่มีชื่อเสียงอะไร อีกอย่างงานของ
ผมสะท้อนปัญหาชีวิตคนชั้นล่าง..."

"นั่นแหละคือจุดเด่น หากประชาชนเชื่อว่าเขาคือ จร ทรนง ผู้เขียน
งานวรรณกรรมเพื่อชีวิตมาไม่น้อย ย่อมรู้สึกว่าเขาเข้าใจชีวิตของชนชั้นล่าง
เป็นอย่างดี เขาบอกว่าเขาไม่ได้โกหกประชาชน เขาเองก็เคยยากจนมาก่อน
เขาเชื่อว่าสามารถบริหารงานได้อย่างสบาย แต่การเป็นนักการเมืองสมัยนี้ยัง
ต้องทำให้ประชาชนรู้สึกมั่นใจด้วย"

ข้าพเจ้าเงียบไปครู่หนึ่ง
"เขาเป็นใคร?"
"ผมจะบอกชื่อของเขาต่อเมื่อคุณตกลงก่อน"

ข้าพเจ้าเงียบไปอีก
"คุณเป็นนักเขียนฝีมือหลายปี ผมเชื่อว่าคุณไม่สนใจที่จะใช้นามปากกา
จร ทรนง อีกหากเป็นอย่างนั้นมันอาจดีกับทั้งสองฝ่าย ใครอยากได้ชื่อเสียง
ก็เอาไป เราขอเงินอย่างเดียวก็นพอ"

เขาพูดถูก นักเขียนฝีมือไม่เป็นที่รู้จัก แต่ค่าเรื่องของข้าพเจ้าก็สูงกว่า
ค่าเรื่องนักเขียนที่มีชื่อเสียงสองเท่า

ข้าพเจ้าถามยิ้ม ๆ "ผมมีราคาเท่าไร?"

"สองล้านบาท ทั้งผลงานและตัวตนของคุณ"

ข้าพเจ้าผิวปากหิว

"ผมไม่เคยนึกฝันเลยว่า ค่าตอบแทนงานวรรณกรรมในประเทศนี้จะสูงถึงขนาดนี้ ไชโย อำนาจวรรณกรรมมีจริง ๆ"

"นั่นคือตกลง?"

ข้าพเจ้ายกไหล่ "ตกลง ผมเป็นผีอยู่แล้วไม่ใช่หรือ?"

"คราวนี้ยังอยากรู้ไหมว่าเขาชื่อใคร?"

"ไม่ ไม่อยากรู้แล้ว ว่าแต่จะเอางาน นิทานอีสป เมื่อไหร่?"

"เมื่อวานนี้"

ข้าพเจ้าก้าวออกจากสำนักงาน ขาซ้ายยังคงกะเผลก ข้าพเจ้าทำงานกับเขามานานหลายปี ตั้งแต่วันแรกที่เขาเปิดเอเจนซีชื่อ *ปิศาจอักษร* เรายังคงทำงานด้วยกันได้อีกนาน ตราบใดที่ฝีมือของข้าพเจ้าสร้างชื่อเสียงให้กับลูกค้าของเรา (สำหรับคนบางคน ชื่อเสียงมีค่ากว่าเงิน) และไม่ทำให้ข้าพเจ้าต้องไปหาหมอด้วยอาการไส้แห้งเกินควร

ข้าพเจ้าไม่ได้ไปหาหมอ ไม่ว่าด้วยอาการไส้แห้งหรือตะปุดตา

หลังจากกลับมา นั่งบนเก้าอี้ตัวนี้ได้ห้าชั่วโมงสามสิบนาที กับอีกหลายเศษวินาที ความคิดของข้าพเจ้านวนเวียนอยู่เรื่องเดียว

ข้าพเจ้าพยายามนึกว่าเคยเห็นรอยยิ้มนั้นจากที่ไหนมาก่อน แต่ก็นึกไม่ออก

เปล่า! ข้าพเจ้าไม่เชื่อในเรื่องโศลเมต ไม่สนใจในเรื่อง เดจา วู แต่ในชีวิตของข้าพเจ้า ยังไม่เคยเดินชนใครคนหนึ่ง que ข้าพเจ้าเชื่อเหลือเกินว่า เราเคยพบกันมาก่อน

ข้าพเจ้าเริ่มชงกาแฟ

กาแฟสองช้อน น้ำผึ้งหนึ่งช้อน ข้าพเจ้าชอบรสชาติของความขมที่ผสมกับความหวาน สูตรสำหรับทั้งกาแฟและการใช้ชีวิต

คว้นบุหรี่ย่อยอ้อยอิง คราบกาแฟเชอะบนถ้วย

แมลงวันตัวหนึ่งถือวิสาสะเกาะบนขอบถ้วย

ทอดสายตาออกนอกหน้าต่างห้องหมายเลข B 612 มองความเคลื่อนไหวของผู้คน ข้าพเจ้าอาจเป็นนักเขียนคนเดียวที่อาศัยอยู่ในเกสต์เฮาส์แห่งหนึ่งที่ถนนข้าวสาร เข้ารายปี (ความจริงมีนักเขียนอีกคนหนึ่งที่มาอยู่ที่นี่ก่อนข้าพเจ้า แต่เขาตายไปแล้ว) ข้าพเจ้าชอบสีสันของความแตกต่างทางวัฒนธรรมและความเคลื่อนไหวของชีวิตที่นี่ ทุกวันมีผู้คนเข้า ๆ ออก ๆ พวกเขาคือแรงบันดาลใจและบางครั้งเป็นวัตถุ癖ของข้าพเจ้า

เกสต์เฮาส์เป็นอาคารเก่าสูงสองชั้น ตั้งอยู่เลขที่ 5/8 ตัวเกสต์เฮาส์กินพื้นที่ชั้นสองทั้งหมด ชั้นล่างเป็นร้านค้า ร้านที่สำคัญที่สุดคือผับประจำของข้าพเจ้า เป็นสถานที่ที่ข้าพเจ้ามักใช้สูรรักษาอาการสมองตื้อตัน

ห้องหมายเลข B 612 อยู่บนชั้นสองของหัวมุมถนน ข้าพเจ้าเลือกเช่าห้องนี้เพราะเป็นห้องเดียวที่มีหน้าต่างสองด้าน มองออกไปได้สองทิศ ต้นไม้ใหญ่ที่ขึ้นตรงหัวมุมถนนช่วยบังแดดยามบ่าย (ก็คือจุดที่ข้าพเจ้าเดินชนผู้หญิงคนนั้น)

มองไปรอบห้อง โต๊ะทำงานที่ริมหน้าต่างเป็นโต๊ะไม้ ขาทั้งสี่โค้งเป็นทรงคันธนู รุกด้วยหนังสือ แต่ยังมีที่พอวางเครื่องพิมพ์ดีด ทั้งโต๊ะและเครื่องพิมพ์ดีดเป็นมรดกตกทอดจากนักเขียนแก่ผู้เคยอาศัยในห้องนี้ก่อนข้าพเจ้า เขาตายไปนานแล้ว หรือยังไม่นาน?... ข้างมันเถอะ

บนผนังปิดโปสเตอร์ภาพยนตร์สองแผ่น *The Maltese Falcon* फिल्म नर्वर เรื่องแรกของฮอลลีวู้ด กับ *Star Wars* หน้าเก่ากับหน้าใหม่ ดูขัดแย้งกันดี

จุดบุหรี่ยุคใหม่ ตะกอนใจฟุ้งขึ้นอีก หลอนอยู่ที่ไหน ณ ที่นี่? นึกถึงข้าพเจ้าเช่นกัน? ไม่น่าเป็นไปได้ หญิงสาวใจงามเช่นนั้นน่าจะมีชายหลายร้อยคนหมายปอง หัวใจหลอนคงไม่มีพื้นที่ว่าง

ถ้วยกาแฟเหลือแต่พื้นที่ว่าง เช่นเดียวกับเครื่องพิมพ์ดีด

ท้องฟ้าก็ว่างเปล่า ไม่ว่างเปล่าเสียทีเดียว จากหน้าต่างเกสต์เฮาส์ แลเห็นดาวประจำเมืองชัดเจน

บางที่ข้าพเจ้าน่าจะถามชื่อของหลอนหรือกระทั่งอาจเดินตามหลอนไป

เหมือนชายหนุ่มแรกพบรัก...

แปลก... ทำไมข้าพเจ้าที่กักเอาวามันเป็นความรัก? รักแรกพบมีแต่
ในนิยายที่ข้าพเจ้าเขียน (และไม่เชื่อ) เท่านั้น

ข้าพเจ้าลุกขึ้นไปเปิดตู้เสื้อผ้า ภายใต้นั้นมีหนังสือกองอยู่หลายร้อย
เล่ม พวกมันกองอยู่ที่นั่นมาหลายปีแล้ว หยิบหนังสือเล่มหนึ่งขึ้นมาจากกอง
หน้าปกพิมพ์ชื่อคนเขียน จร ทรนง ชัดเจน

ข้าพเจ้ายกไหล่ จร ทรนง ชายตัวของเขาไปแล้ว ใครจะไปสนใจว่าเขา
เขียนอะไรอีก

จร ทรนง เป็นเพียงผีที่ไร้ตัวตน

วางหนังสือกลับที่เดิม ปิดประตูตู้เสื้อผ้า ช่มความฟุ้งซ่าน ต้องทำงาน
ตามใบสั่งก่อน ข้าพเจ้าเสียบกระดาษแผ่นหนึ่งเข้าไปในเครื่องพิมพ์ดีด เริ่ม
ต้นทำงาน

พิมพ์ไปได้สองสามบรรทัดก็ถึงกระดาษแผ่นนั้นออกขยำเหยียงลงใน
ถังขยะ เสียบกระดาษแผ่นใหม่เข้าไป พิมพ์อีกสองสามบรรทัด กระดาษแผ่น
นั้นก็ประสบชะตากรรมเดียวกับเพื่อนของมัน และอีกแผ่น และอีกแผ่น
ในที่สุดก็ไม่มีกระดาษเหลือบนชั้น

บุหรืมวนที่ลืบ กาแฟถ้วยที่สี่

ถ้วยกาแฟเหลือแต่พื้นที่ว่าง เช่นเดียวกับสมองของข้าพเจ้า

ท้องฟ้าก็ว่างเปล่า ว่างเปล่าเสียทีเดียว จากหน้าต่างเกสต์เฮาส์ แล
เห็นดาวประกายพริ้วชัดเจน

ทำไมดาวดวงเดียวกันจึงมีสองนาม? ยามเช้าเรียก 'ประกายพริ้ว'
ยามค่ำเรียก 'ดาวประจำเมือง'

เสียงแกรกรากที่หน้าประตู มือหนึ่งเสือกหนังสือพิมพ์เข้ามาในช่อง
ใต้ประตู (บริการพิเศษจากเกสต์เฮาส์) ทำไมหมูนี้นี้เข้ามาถึงเร็วเหลือเกิน?

สายตาค้างที่หัวข่าว เครื่องบินตกที่พิษณุโลก ผู้โดยสารตายทั้งลำ

ข้อดีของการอยู่ตัวคนเดียวในโลกก็คือ ไม่ต้องแยแสกับข่าวร้าย ไม่มี
ญาติพี่น้อง คนรักที่ต้องอาลัยอาวรณ์หากพวกเขาจากไป

ทว่าน่าประหลาด นาทีนี้ข้าพเจ้ารู้สึกเหมือนคนที่รักอยู่ในเครื่องบิน
ลำนั้น ไม่น่าเชื่อว่าการพบปะผู้หญิงคนหนึ่งในเวลาสั้น ๆ สามารถสร้างแรง
กระทบต่อใจของข้าพเจ้าหนักหน่วงเช่นนี้

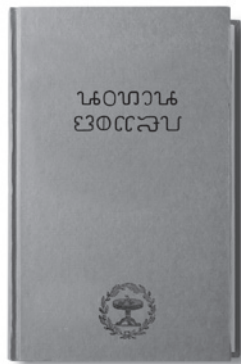
ผ่านชีวิตนักเขียนมืออาชีพมานานหลายปี ข้าพเจ้าไม่เคยเกิดอาการตัน
ราวกับท่อระบายน้ำเก่าเขรอะเช่นนี้มาก่อนเงาร่างของใครคนหนึ่งໃใจบดบัง
ความคิดสร้างสรรค์ของข้าพเจ้าจนถึงขีดอันตราย

ลุกขึ้นไปหยิบกระดาษพิมพ์ติดที่วางบนชั้นหนังสือแต่ชั้นว่างเปล่า เปิด
ลิ้นชักชั้นล่างสุด ไม่เห็นกระดาษสักแผ่น

ข้าพเจ้าล้วงมือควานหากระดาษ ขมวดคิ้วเมื่อมือสัมผัสวัตถุชิ้นหนึ่ง
ดิ่งมันออกมาจากลิ้นชัก เป็นหนังสือเก่าฝุ่นเขรอะ อักษรไทยแบบเก่า เนื้อ
กระดาษทั้งเล่มเปลี่ยนเป็นสีน้ำตาล แต่ยังพออ่านเนื้อหาออก

ข้าพเจ้าเกิดอาการขนลุกชันโดยพลัน

บนปกจารึกว่า นิทานอีเสบ

ข้าพเจ้าพลิกอ่านผ่าน ๆ เห็นชัดว่ามันเป็นหนังสือนิทาน บรรจุนิทาน
จำนวนสี่สิบเรื่องแต่ละเรื่องไม่ยาวนาน คงได้รับอิทธิพลจาก นิทานอีสป/เพราะ
ตัวละครใน นิทานอีเสบ เป็นสัตว์เช่นกัน

มันน่าจะเป็นหนังสือยุคแรกเริ่มของไทย มิรู้ว่เขียนมาแต่สมัยใด ใคร
เป็นผู้พิมพ์